

Ἔτσι καὶ τὰ ναυτόπουλα
 Τῆς ματωμένης Κρήτης
 Ποῦ τόσους χρόνους μένουνε
 Στῆ σκοτεινὴ σκλαβιά.
 Εἰς τῆς Πατρίδος τῆ φωνῆ
 Θὰ πεταχτοῦν μιὰ ἡμέρα
 Κῆ ἀγκαλιαστὰ μαζὶ μ' αὐτῆ
 Θὰ πέσουν στῆ φωτιά.

Φύσα βορειᾶ νὰ φθάσουμε
 Πιὸ γλιγώρα ἐκεῖ πέρα
 Ὅπου ὁ στόλος πλάκωσε
 Τοῦ Λόρδ Σαλισβουρῆ,
 Γιὰ νὰ ἴδῃ πῶς δὲν πέθανε
 Ἀκόμη ὁ Κανάρης,
 Κῆ ἂν πέθανε πῶς μάρτυρα
 Τὸ κύμα θὰ μὲ πιῆ.

Φύσα βορειᾶ μου φύσηξε
 Καὶ πάρε τὴν ψυχὴ μου
 Ποῦ μαραμμένη ἔλυωσε
 Στῆ μαύρῃ ξενιτειά.
 Καὶ φέρε τὴν στῆ πατρίδα μου
 Τῆ δόλια μου πατρίδα
 Νὰ ξαγναντίσω ἐλευθέρως
 Κῆ ἄς ξεψυχίσω πιά.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΧΑΤΖΙΣΚΟΣ

Ὁ ἀξιότιμος κ. Ἀχιλλεὺς Ἀγαθόνικος, μέλος διαπρεπὲς τοῦ Ἀρείου Πάγου, κοσμεῖ τὴν «Ποικίλην Στοάν» διὰ τῆς συνεργασίας αὐτοῦ. Εἰς τὰς γραμμὰς τοῦ ἐμβριθοῦς αὐτοῦ ἄρθρου συναντῶνται ἀληθεῖς κρίσεις καὶ σκέψεις, ὧν εὐχόμεθα τὴν ἀξίαν νὰ μελετήσωσι σπουδαίως οἱ ἀρμόδιοι.

Ο ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ

Ἡ Ἑλλάς μετὰ τὸν αἱματηρὸν καὶ πολυχρόνιον ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα, νέους καθιδρῦσασα θεσμούς, τὸ ἀνώτατον τῶν δικαστηρίων ὠνόμασεν Ἀρείον Πάγον εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀρχαίας ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλῆς, ἣτις ἐπίσκοπος οὖσα καὶ φύλαξ τῶν νόμων κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Σόλωνος εἶχε καὶ δικαστικὰ καθήκοντα, τὰς φονικὰς ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου λόφου κρίνουσα δίκας, ἅτινα διετήρησε καὶ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἄλλων αὐτῆς προνομιῶν ὑπὸ Περικλέους καὶ Ἐφιάλτου μέχρι τῆς τετάρτης Μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ἐξαφανίζεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ, μεγίστης ἀπολαύουσα τὸ πάλαι τιμῆς καὶ ἐγκωμιαζομένη ὑπὸ τε τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ῥητόρων.

Οὕτω ἐπ' αἰσίοις ἐγένετο ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πολιτείᾳ ἡ σύστασις τοῦ νεωτέρου Ἀρείου Πάγου, ὅστις ὡς ἀνώτατον δικαστικὸν σῶμα οὐδεμίαν ἐδύνατο νὰ ἔχῃ πολιτικὴν ἐξουσίαν, ἕνεκα τῆς διαίρεσεως τῶν ἐξουσιῶν, ἣν καθιέρωσαν τὰ νεώτερα πολιτεύματα, περιέλαβεν ὅμως εὐρυτέραν δικαιοδοσίαν, ἥς τὰ ὄρια διαγράφουσιν ὅ,τε Ὁργανισμὸς τῶν δικαστηρίων καὶ ἡ Δικονομία. Κύριος δὲ προορισμὸς τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὡς ἀκυρωτικοῦ, κατὰ τὰ ἐν Γαλλίᾳ ἰσχύοντα καὶ μὴ ἀποτελοῦντος ἰδιαίτερον βαθμὸν δικαιοδοσίας ἐστὶν ἡ ἀκριβὴς τοῦ νόμου ἐφαρμογὴ καὶ τὸ ἐνιαῖον τῆς νομολογίας καθ' ἅπαν τὸ κράτος.

Εἶνε γνωστοὶ οἱ λόγοι οἱ προκαλέσαντες τὴν σύστασιν τοῦ ἀκυρωτικοῦ ἐν Γαλλίᾳ.

Ἡ δικαιοσύνη, ἡ σταθερὰ αὕτη καὶ ἀδιάκοπος τοῦ ἀπονέμειν ἐκάστω τὸ ἴδιον θέλησις, δὲν ἐρείδεται μόνον εἰς τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ παντὸς ἀνθρώπου ἐμφωλεῦον φυσικὸν δίκαιον, ἀλλὰ πρωτίστως καὶ κυρίως εἰς τὴν ἐπιστήμην τοῦ δικαίου, ἣτις διδάσκει τί ἐστὶ δίκαιον καὶ τί ἀδίκον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀκριβὴς τοῦ δικαίου γνῶσις καθίσταται λίαν δυσχερὴς, ἕνεκα τῆς πληθούς τῶν νόμων, τῆς ἀσαφείας αὐτῶν καὶ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων κοινωνικῶν συμφερόντων, ἐδημιουργήθησαν εἰδικοί λειτουργοί, γινώσκοντες τοὺς νόμους, οἷς ἀνετέθη ἡ ἐρμηνεία δικοὶ λειτουργοί, γινώσκοντες τοὺς νόμους, οἷς ἀνετέθη ἡ ἐρμηνεία καὶ ἐφαρμογὴ αὐτῶν. Καὶ καθιερώθησαν μὲν δύο δικαιοδοσίας βαθμοί, ὅπως ἦ ἐφικτὴ ἡ ἐπανόρθωσις τῶν σφαλμάτων τῶν πρωτοδικῶν δικαστῶν, εἰς ἃ ὑποπίπτουσιν οὗτοι εἴτε ἐξ ἀσαφείας τῆς νομοθεσίας, εἴτε ἐξ ἀμαθείας ἢ καὶ ἀτελείας τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, τῆς ὑποθέσεως εἰς νέαν ἐπανερχομένης ἐξέτασιν, ἀλλὰ καὶ οὗτοι ἐθεωρήθησαν μὴ ἀποχρῶντες πρὸς πλήρη ἐξασφάλισιν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου, ἐν ἐδύναντο ἐπίσης νὰ παραβιάσωσι καὶ παρερμηνεύσωσι καὶ οἱ δευτεροβάθμιοι δικασταί, εἴτε περὶ τὸ δίκαιον πλανώμενοι εἴτε ὑπὸ τῆς οὔσιας παρασυρόμενοι.

Οὕτω ἀπαραίτητος ἐκρίθη ὑπεράνω καὶ μοναδικῷ δικαστηρίῳ ἡ σύστασις, ἔργον ἀποκλειστικὸν τὴν ἐρμηνείαν τῶν νόμων ἔχοντος καὶ διὰ τῆς σοφῆς αὐτοῦ γνώμης τὰ κατώτερα διαφωτίζοντος δικαστήρια, παγιουμένου καθ' ἅπασαν τὴν ἐπικράτειαν τοῦ ἐνιαίου τῆς νομολογίας.

Τοιοῦτου δικαστηρίου, τιθεμένου ὑπεράνω τῆς δικαστικῆς ἱεραρχίας, ἡ σύστασις ἐξήγειρεν ἀναγκαίως σφοδρὰς συζητήσεις ἐν τῇ Συντακτικῇ Συνελεύσει, εἰς ἧς τοὺς κόλπους ἀνέβραζον αἱ μεταρρυθμιστικαὶ ιδέαι, κατὰ πασῶν δὲ τῶν δημοσίων λειτουργιῶν ἐμπαθῶς καθ' ἐκάστην ἐγίνοντο ἐπιθέσεις. Ἀφ' οὗ ὅμως τοῦ ἀρχαίου συμβουλίου τοῦ Βασιλέως ἡ ὑπάρξις ἐκρίθη ἀσυμβίβαστος πρὸς τὰς βάσεις τοῦ νέου δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, ἀνεγνωρίσθη δὲ κατ' ἀρχὴν τῶν πολιτῶν τὸ δίκαιωμα τοῦ προσβάλλειν τὰς δικαστικὰς ἀποφάσεις ἕνεκα παραβιάσεως τοῦ νόμου, τοῦ ἀκυρωτικοῦ ἢ σύστασις ἐκρίθη ὡς ἀπαραίτητος ἀνάγκη ἐπιβάλλομένη εἰς τὴν νομοθεσίαν ὑπὸ τῶν εὐχῶν

καὶ τῶν πόθων παντὸς φιλοπάτριδος. Ὑπὸ τίνων ὅμως ἔμελλε νὰ ἐλέγωνται τὰ μέλη τοῦ ἀνωτάτου τούτου δικαστηρίου, ὑπὸ τῶν πολιτῶν, τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας ἢ τοῦ βασιλέως, ὅποιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀνώτατον δικαστήριον, ἀκυρωτικὸν ἢ ἀνώτατον συμβούλιον, ἐὰν ἤθελεν εἶσθαι μεταβατικὸν περιερχόμενον τὰς ἐπαρχίας καὶ δικάζον κατὰ τὸ ἀγγλικὸν σύστημα, ἢ μόνιμον ἐδρεῦον παρὰ τῆ νομοθετικῆ ἐξουσίᾳ, κτλ. πάντα ταῦτα ἐγένοντο ἀντικείμενον εὐρείας συζητήσεως, ἧς μετέσχον τῶν ρητόρων οἱ κράτιστοι ὁ Μερλέν, ὁ Βαρνάβας, ὁ Ροβεσπιέρρος, ὁ Βαρέρ, ὁ Κλερμών-Τοννέρ καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω εὐνόητος καθίσταται ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀνωτάτου τούτου δικαστηρίου, τοῦ ἔργον ἔχοντος τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου καὶ ἐκμηδένισιν τῶν εἰς αὐτὸ ἀντικειμένων δικαστικῶν ἀποφάσεων. Καὶ ἐν μὲν τῇ ἀρχαιότητι ἀρεοπαγῖται ἐγένοντο οἱ τὰ πρῶτα τῶν πολιτῶν φέροντες, καὶ πολλὴν σοφίαν καὶ σωφροσύνην ἐν τῷ βίῳ ἐνδεδειγμένοι, διὰ δὲ τῆς εὐπορίας αὐτῶν ἐμπνέοντες πεποιθήσιν περὶ τῆς ἀδεκάστου ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν. Ἐν δὲ τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἅπαντα τὰ κράτη τοὺς ἀνωτάτους δικαστὰς περιέβαλον διὰ πολλῶν ἐγγυήσεων, ὅπως ἐμπνέωσι τὸν σεβασμὸν καὶ ἐπιβάλωσι τὴν αὐθεντίαν αὐτῶν.

Μόνον ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλλάδι τὸ ἐναντίον συμβαίνει. Ἐν τῇ πολυπαθεστάτῃ ταύτῃ χώρᾳ, εἰς ἧς τὴν πρόοδον ἤκιστα μέχρι τοῦδε συνετέλεσεν ἡ κυβερνητικὴ πρωτοβουλία, οἱ τὰ κοινὰ ἐπὶ μακρὰς ἰθύνοντες δεκαετηρίδας, οὐδέποτε σπουδαίως ἐσκέφθησαν, οὔτε καιρὸν εἶχον νὰ σκεφθῶσι περὶ τῆς Δικαιοσύνης, ὅπως ἀνυψώσωσι τὰ δικαστήρια, ἰδίως δὲ τὸν Ἄρειον Πάγον εἰς τὴν προσήκουσαν αὐτοῖς περιωπῆν, εἰς ἣν ἔταξεν αὐτὰ ὁ νομοθέτης. Ἀδιαλείπτως οὗτοι παλαίοντες ὑπὲρ τῆς ἐξουσίας, ἀναγκαζόμενοι νὰ ἐνδίδωσιν εἰς τὰς παραλόγους πολλαχίς τῶν κατὰ τόπους κομματάρχων ἀπαιτήσεις, δούλοι τῆς βουλευτικῆς πλειονοψηφίας, οὐδὲν γενναῖον ἐδυνήθησαν νὰ ἐπιτελέσωσιν ὑπὲρ γενικωτέρου σκοποῦ. Ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ ὑπὸ τῆς πολιτικῆς παρασυρόμενοι ἐνόθευσαν τὰ δικαστήρια, παρεισαγαγόντες πρόσωπα εἴτε ἀνίκανα εἴτε ἀμαθῆ ἢ καὶ ἀμφιβόλου χρηστότητος, πολλαχίς δὲ ἀμειλίχως πατάξαντες ἀνεξαρτήτους δικαστὰς καὶ πᾶν μετελθόντες μέσον πρὸς ταπεινώσιν καὶ ὑποδούλωσιν τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, ἧτις ἔνεκα τῆς ἰσοβιότητος κατέστη μισητὴ τοῖς πολιτευομένοις.

Ἐν πολιτείᾳ τοιαύτῃ ὁ Ἄρειος πάγος βαθμηδὸν ἀπώλεσε τὸ γόητρον αὐτοῦ. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι ἐν προγενεστέρῳ χρόνῳ τὸ δικαστήριον τοῦτο περιελάμβανεν ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ διακεκριμένους νομομαθεῖς, ἀλλὰ βαθμηδὸν αἱ τάξεις τῶν δοκίμων δικαστῶν ἠραιώθησαν, τρεπομένων εἰς τὸ ἐπικερδὲς ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου· ἄφ' ἐτέρου δ' ἔνεκα τοῦ ἐπικρατήσαντος ὀλεθρίου συστήματος τῆς ἀμοιβαίας συναλλαγῆς, αἱ θύραι τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου ἠνεώχθησαν πρὸς

πάντας, ὡς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι δημόσιαι λειτουργίαι κατέστησαν προσιταὶ τοῖς πᾶσιν. Ἰδίως δὲ εἰς τὴν ἔκπτωσιν τοῦ Ἀρείου πάγου συνετέλεσεν ἡ γλισχρότης τῆς μισθοδοσίας, τῶν μὲν Ἀρεοπαγιτῶν λαμβανόντων κατὰ μῆνα δραχμὰς 405 μετὰ τὴν ἀφείρεσιν τῶν κρατήσεων, τοῦ δὲ Προέδρου καὶ Εἰσαγγελέως δραχ. 540. Εἶνε γνωστὸν πόσον πολυδάπανος κατέστη ὁ βίος ἐν Ἀθήναις καὶ ὅτι πολλῶ εὐχερέστερον διὰ τῆς αὐτῆς δαπάνης δύναται τις νὰ ζήσῃ ἐν Λονδίῳ καὶ ἐν Παρισίοις! Τοσοῦτον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι ὑπερετιμήθησαν τὰ πράγματα τοῦ καθημερινοῦ βίου! Λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς τοιαύτης ὑπερτιμήσεως ἕνεκα τῆς ἐπιβεβλημένης βαρείας φορολογίας εἰς ἅπαντα τὰ εἶδη τῆς καταναλώσεως, ὁ πραγματικὸς μισθὸς τοῦ Ἀρεοπαγίτου δὲν ὑπερβαίνει τὰς 200 δραχμὰς· καὶ διὰ τοῦ ποσοῦ τούτου εἶνε ἠναγκασμένος νὰ διατρέφῃ πολυμελῆ πολλὰς οἰκογένειαν, νὰ καταβάλλῃ ὑπέρογκον ἐνοίκιον καὶ νὰ διάγῃ ἀξιοπρεπῶς, διότι τοιαύτην ἔχει ἀξίωσιν παρ' αὐτοῦ ἡ πολιτεία. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται ἡ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν φυγάδευσις παντὸς μέλους τοῦ Ἀρείου πάγου, ἔτερον εὐρίσκοντος πόρον ζωῆς καὶ εἰς οὐδὲν λογιζομένου τὸ ὑψηλὸν τοῦ Ἀρεοπαγίτου ἀξίωμα. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται τὸ αἴτιον τῆς μὴ μορφώσεως ἐν τῇ δικαστικῇ ὑπηρεσίᾳ ἐξόχων νομομαθῶν, τῶν δικαστῶν μὴ δυναμένων νὰ προμηθευθῶσιν οὐδὲ τὰ ἀναγκαῖα ἐπιστημονικὰ συγγράμματα, καὶ μὴ ἔχοντων τὴν ἐκ τῆς εὐπορίας ἄνεσιν, ὅπως ἐπιδοθῶσιν εἰς θεωρητικὰς μελέτας, ἀπομακρυνόμενοι τῆς μηχανικῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν. Ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπως καταστῇ ἐφικτὴ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἡ πρόσληψις τῶν ἐξοχωτάτων νομομαθῶν, τὰ μέλη τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου λαμβάνουσι τοὺς ἐξῆς μισθοὺς ἐτησίως· ὁ λόρδος Καγγελάριος 250,000 φρ. ὁ λόρδος chief justice 200,000 φρ. οἱ δικασταὶ 125,000 φρ. Ἐν Γαλλίᾳ ὁ πρῶτος πρόεδρος τοῦ ἀκρωτικῆ καὶ ὁ γενικὸς Εἰσαγγελεὺς 30,000 φρ. τὰ μέλη αὐτοῦ 18,000. Ἐν Οὐγγαρίᾳ ὁ πρόεδρος 35,000 φρ. οἱ δικασταὶ 14,000. Ἐν Βελγίῳ, ὁ Πρόεδρος καὶ Εἰσαγγελεὺς 16,000 φρ. οἱ δικασταὶ 11,250. Βεβαίως δὲν δυνάμεθα νὰ ἀξιώσωμεν, ὅπως οἱ ἡμέτεροι δικασταὶ μισθοδοτῶνται, ὅσον καὶ οἱ τῶν μεγάλων κρατῶν τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ νομιζόμεν ὅτι ὁ μισθὸς αὐτῶν πρέπει νὰ κανονισθῇ ἀναλόγως τῶν βιωτικῶν ἀναγκῶν καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τῆς θέσεως, ἣν κατέχουσιν, ἵνα, μὴ στερούμενοι τῶν ἀπαραιτήτων τῆς ὑπάρξεως μέσων, ἐπιδίδωνται μετὰ πλείονος ζήσεως εἰς τὰ ἔργα αὐτῶν, ἐπισύροντες πρὸς τούτοις καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν πολιτῶν.

Κυρίως δ' ἐν Ἀθήναις, ἔθθα πανταχόθεν συνέρρουσαν ἐσχάτως πολλοὶ τῶν ὀψιπλοῦτων, τὸ δικαστικὸν ἀξίωμα ἤρξατο περιφρονούμενον κυρίως ἕνεκα τῆς εὐτελείας τῶν μισθοδοσιῶν· διότι ἄνθρωποι, ἀκόπως κερδαίνοντες μεγάλα χρηματικὰ ποσά, δὲν δύνανται νὰ νοήσωσι πῶς οἱ δικασταὶ στερούμενοι τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων δύνανται νὰ ἐκπληρῶσι καλῶς τὸ καθῆκον αὐτῶν· τολμῶσι δὲ μάλιστα πολλὰς νὰ ἀμφισβή-

τήσωσι καὶ αὐτὴν τῶν δικαστῶν τὴν χρηστότητα, ἐπικροτούντων οὐχὶ σπανίως διαδίκων τε καὶ δικηγόρων, πολεμίας διακειμένων κατὰ τῶν μὴ ὑποχειρίων δικαστῶν.

Οὕτω δὲ καταρρέει ὁσημέραι τὸ δικαστικὸν οἰκοδόμημα καὶ οὐδεμία λαμβάνεται πρόνοια πρὸς ἀνθρώπων αὐτοῦ. Νόμοι ἐπουσιώδεις προκαλοῦνται καθ' ἑκάστην πρὸς ἀπλήν ἐπίδειξιν, ἥμιστα συντελούντες εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς ὅλης νομοθεσίας, καὶ πᾶν λαμβάνεται μέτρον πρὸς ταπεινώσιν τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, ὡς πολεμίας ἐν τῷ κράτει, οὐδὲν δὲ πρὸς ἀνύψωσιν αὐτῆς. Ὅδοί, κτίρια, προπαρασκευαί πρὸς ἐκτέλεσιν μεγαλουργῶν σχεδίων, ἅπαντα εἰσὶν ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει, καὶ οὐδεμία σκέψις, οὐδεὶς λόγος περὶ ἀνορθώσεως τῆς Δικαιοσύνης, οὐδεὶς ἀπολύτως !

Ἰδίως δ' ἐν τῷ Ἀρείῳ πάγῳ ἡ ἀπογοήτευσίς ὑπερβαίνει πάντα λόγον. Δικασταὶ δόκιμοι, κατατρίψαντες ὀλόκληρον τὸν βίον ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, αἰείποτε διακριθέντες ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐθυκρισίᾳ, ἀπέβαλον πάντα πρὸς τὴν ἐργασίαν ζῆλον, παρορώμενοι καθ' ἑκάστην καὶ καταφρονούμενοι ἀναξίως. Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου πάγου διατελεῖ εἰς ἀποσύνθεσιν ἐξ ὑπαιτιότητος τῶν κυβερνῶντων, ὡς πάντες ἀνακηρύττουσι διαπρυσίως: Ἐὰν μὴ ταχεῖα ἐπέλθῃ θεραπεία, τὸ ἀνώτατον δικαστήριον θέλει καταστῆ σῶμα νεκρὸν. Καὶ οὕτω πᾶσαι αἱ ἐλπίδες τοῦ νομοθέτου, ἃς ἐστήριξεν εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο, εἰς τὴν σοφὴν αὐτοῦ κρίσιν, ὡς τελευταίαν ἄγκυραν, ἀναθείς τὴν λύσιν τῶν διαφορῶν, ματαιωθήσονται πρὸς αἰώνιον αἴσχος τῶν συγχρόνων.

Δικαιούμεθα ἄρα γε νὰ προσδοκῶμεν ὅτι τὸ ἔτος, εἰς ὃ εἰσερχόμεθα ἤδη, θέλει εἶσθαι εὐμενέστερον πρὸς τὴν Δικαιοσύνην καὶ ὅτι τέλος πάντων ἡ Δικαστικὴ ἐξουσία, ὡς τρίτη ἐξουσία ἐν τῷ Κράτει, θέλει καταλάβει τὴν προσήκουσαν αὐτῇ θέσιν;

Ἄς εὐχόμεθα τοῦλάχιστον τοῦτο.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 28ῃ Νοεμβρίου 1888.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ

Ο ΕΡΜΟΣ ΚΗ ΑΚΛΗΡΟΣ

Ἄλοια ἔς τὸν ἔρμον κὴ ἄκκληρο,
 Πὸν κάποιον ἀκριβό του
 Κοντὰ δὲν ἔχει ὁ δύστυχος
 Εἰς τὸ προσκέφαλό του,
 Πρὶν τοῦ ἀφαιρέσῃ ὁ θάνατος
 Τὴν περιττὴ ζωή.

Ὁ φίλος ὁ στενώτερος
 Ἐμπρὸς τοῦ θάνε ξένος,
 Τὴν ὥρα πὸν τὸ χέρι του
 Ἐπὶ ἀπλώσῃ πονεμένως,
 Μίαν κεφαλὴ γυρεύοντας
 Ν' ἀφήσῃ τὴν εὐχή.